

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 768

гр. Стара Загора, 10.06.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на десети юни през две хиляди двадесет и шеста година в
следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно частно
гражданско дело № 20265500500376 по описа за 2026 година

Производството е на основание чл. 274, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 129, ал. 1
ГПК.

Производството по делото е образувано по частна жалба, подадена от
жалбоподателя Д. Т. Д.-Т., ЕГН *****, гр.С.З., *** чрез Адв.К. Т. А.,
гр.С.З., *** против Определение №847 от 19.03.2026г. по ГД №4067 по описа
на РС - Стара Загора за 2025 год.

Не са съгласни с Определение под № 847 от 19.03.2026г по гражданско
дело №4067 по описа на РС - Стара Загора за 2025г., с което РС - Стара Загора
прекратява производството по посоченото гражданско дело поради местна
неподсъдност на делото и изпраща същото по подсъдност на Софийски
районен съд, като считат, че същото е незаконосъобразно, постановено в
нарушение на материалния закон и неправилно по следните съображения:

Обжалваното определение е постановено във връзка с направеното от
ответницата възражение за местна неподсъдност на делото пред
Старозагорския районен съд.

В конкретния случай се касае за противоправни действия от страна на
ответницата, изразяващи се в разпространяване на клеветнически твърдения,
с които същата е причинила неимуществени вреди на ищцата, накърнявайки
нейното добро име и професионален авторитет. Мястото на извършване на
увреждащото деяние е именно град С.З.. В град С.З. са осъществени
релевантните действия, включително проведените разговори, както и мястото,
където ищцата упражнява трудовата си дейност и където са настъпили
вредоносните последици. С оглед на изложеното, правилно исковата молба е
подадена пред Старозагорския районен съд, като изборът на местна

подсъдност е съобразен с разпоредбите на действащото процесуално право.

Молят, да се отмени като неправилно Определение с № № 847 от 19.03.2026г., постановено по гражданско дело №4067/2025 год. по описа на Районен съд - Стара Загора и да се върне делото на първоинстанционният съд за продължаване на съдопроизводствените действия, както и да им бъдат присъдени сторените разноски за държавна такса.

Подробните съображения относно всички оплаквания на жалбоподателя Д. Т. Д.-Т., са изложени в подадената от нея частна жалба с № 9451/28.10.2024г.

В тази връзка считат, че обжалваното определение е неправилно, незаконосъобразно и немотивирано и моли същото да бъде изцяло отменено, ведно с всички законни последици от това.

В законоустановения срок е постъпил отговор от другата страна ответника Г. Р. Х., с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. С., ***, представлявана от адв. Я. П.- САК, с пълномощно към настоящия отговор; Адрес за призовки и съобщения: гр. С., *** относно: Определение № 847/19.03.2026г., постановено по гр.д. № 2025530104067/2025г., VII с-в, по описа на Районен съд -Стара Загора, с който молят да се потвърди изцяло Определение с № 847/19.03.2026г., постановено по гр.д. № 2025530104067/2025г., VII с-в, по описа на Районен съд -Стара Загора като валидно, законосъобразно и правилно, молят да се остави подадената частна жалба „без уважение“ като неоснователна. Молят да се вземе предвид следните аргументи, подробно описани в същия писмен отговор.

Окръжен съд – Стара Загора, след като обсъди направените в жалбата оплаквания и провери законосъобразността на обжалваното определение, намери за установено следното:

Първоинстанционното гр. дело с № 4067/25г. по описа на РС- Стара Загора е образувано по исквата молба, подадена от Д. Т. Д.-Т. против Г. Р. Х. с адрес в гр. С., с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД, като претендираното обезщетение за неимуществени вреди в резултат на изложени в телефонни разговори на дата 24.10.2025 г. и дата 27.10.2025 г. твърдения на ответницата във връзка с неизпълнение на трудови задължения на ищцата, искане за нейното уволнение, отнемане на педагогическите права.

Видно от постъпилия отговор на ИМ със същият е направено възражение за местна неподсъдност на делото. В тази насока съгласно разпоредбата на чл. 119, ал. 4 ГПК възражение за неподсъдност на делото, съгласно правилата за подсъдност извън тези по ал. 1 и ал. 2 на чл. 119 ГПК, може да се прави само от ответната страна най-късно в срока за отговор на

исковата молба. В разглеждания случай тези предпоставки са налице, поради което възражението се явява допустимо, но разгледано по съществото си, същото е основателно по следните съображения:

Действително, както се сочи и в отговора на исковата молба по общо правило от разпоредбата на чл. 115 от ГПК, искът се предявява пред съда, в района, на който е извършено вредоносното деяние. Т.е. при подсъдност по местоизвършване на деянието по смисъла на разпоредбата на чл. 115 от ГПК законът има предвид мястото, в което делинквентът-ответник се твърди да е извършил деликтното деяние /неправомерното действие или бездействие/, а не мястото, където са се проявили последиците от това деяние, защото вредите са елемент на деликта, който е различен и отделен от самото деяние. Законът използва различни териториални връзки, като делото е подсъдно на този районен съд, в чийто район то стои в посочената от закона връзка /С., Ж. Българско гражданско процесуално право. Десето преработено и допълнено издание, второ по действащия ГПК. Сиела Норма АД, София, 2020, стр. 123/. Ответницата е физическо лице, поради което общата местна подсъдност според чл. 105 ГПК се определя по нейния постоянен адрес в гр. С., което обуславя компетентност на Софийски районен съд да разгледа делото по правилата на общата местна подсъдност. Следва да се посочи, че в определени изчерпателно посочени случаи ГПК урежда хипотези на изборна местна подсъдност - когато са налице посочени критерии, свързани с особения предмет на делото, законът предоставя възможността на ищеца да предяви иска си и пред друг съд, който по правилата на общата или специалната местна подсъдност не е местно компетентен да разгледа спора /Ръководство на граждански съдебен състав. Книга първа, НИП, ISBN 978954-9419-97-9, стр. 57/. Нормите са императивни и изключенията от общата подсъдност не може да се тълкуват и прилагат разширително /пак там/. Изборът на подсъдността по смисъла на чл. 115 ГПК се извършва от ищеца с подаването на исковата молба до съответния съд, като не е необходимо изрично волеизявление на страната или позоваване разпоредбата на чл. 115 ГПК /определение № 473/11.10.2018 г. на ВКС по ч.гр.д. № 3143/2018 г., IV г.о./. В случая въпросът е как следва да се определи местоизвършването на деянието с оглед особеностите на непозволеното увреждане, което се твърди от ищцата, че е осъществено от ответницата чрез разпространени клеветнически твърдения в телефонен разговор /и то с трети лица/ на 24.10.2025 г. и 27.10.2025 г.

Гражданскопроцесуалната доктрина /С., Ж. Българско гражданско процесуално право. Десето преработено и допълнено издание, второ по действащия ГПК, Сиела Норма АД. София, 2020, стр. 126/ възприема съдебната практика, че за местоизвършване на деянието се счита всяко място, където се е осъществил елемент от неговия фактически състав, но не й мястото на където са настъпили вредоносните му последици, ако то е различно от мястото на деянието.

В определение с № 350/24.06.2011 г. на ВКС по ч.гр.д. № 325/2011 г., III г.о. и определение под № 4343/08.12.2022 г. на ВКС по ч.гр.д. № 4381/2022 г.,

IV г.о.е даден отговор на въпроса, как трябва да се определи местната подсъдност съобразно **специалната разпоредба на чл. 115 ГПК по искове за непозволено увреждане, когато мястото на извършване на деянието под формата на действие е различно от мястото на настъпване на вредоносния резултат.** ВКС е посочил, че фактът, че твърдените вреди са настъпили за ищеца в определено населено място е без значение, тъй като при определяне на подсъдността по чл. 115 ГПК от значение е **местоизвършването на деянието**, а не мястото, където са настъпили вредоносните последици от него. В определение № 487/27.06.2014 г. на ВКС по ч.гр.д. № 3215/2014 г., III г.о. също се сочи, че е налице разлика между местоизвършване на увреждащото действие, което е от значение за привръзката по чл. 115 ГПК и местоустановяване на конкретната претендирана вреда, което е без значение за местната подсъдност. Според определение № 165/25.07.2022 г. по ч. гр. д. № 2476/2022 г., Г. К., I г. о. на ВКС под „местоизвършване на деянието“ по смисъла на чл. 115 ГПК законът има предвид мястото, където е извършено деликтното деяние /неправомерното действие или бездействие/, а не мястото, където са се проявили последиците от това деяние - вредите, които са елемент на деликта, но той е различен от деяние. Определение № 105/12.12.1984 г. на ВС по гр.д. № 941/1984 г., IV г.о. е постановено по чл. 85 ГПК /отм./, която е аналогична на настоящата чл. 115, ал. 1 ГПК. Според това определение местоизвършване на деянието е това място, където е извършено виновното поведение, но не и мястото, където са настъпили вредностните му последици, ако то е различно от мястото на деянието /посоченото определение № 105/12.12.1984 г. на ВС по гр.д. № 941/1984 г., IV г.о. е показателно за това, че в продължение на десетилетия не е имало съмнения, че изборната местна подсъдност, която ГПК предвижда за непозволеното увреждане, се основава единствено на мястото, на което е било осъществено деянието, а не на мястото, където са настъпили вредите/.

Съдът намира, че делото не е подсъдно на РС-Стара Загора, а на практика е подсъдно на надлежния и компетентен РС София по следните аргументи:

Съвсем изчерпателно, Старозагорски районен съд е разгледал въпроса за местната подсъдност на настоящия спор, като правилно е приел, че при определянето ѝ следва да се вземе предвид местоизвършване на твърдяното деяние, а не мястото, където се твърди, че са настъпили вредите или евентуално вредните последици. Изцяло неправилни са наведените от жалбоподателката съображения, че в гр. С.З. е мястото на упражняване на трудова дейност на ищцата и респективно мястото на извършване на деянието. В настоящия случай, по време на твърдените с исковата молбата действия, въззиваемата по делото физически се е намирала в гр. С., като същата никога не е посещавала работното място на жалбоподателката в гр.С.З...

Както беше посочено в отговора на исковата молба, към датата на извършване на твърдените деяния въззиваемата по делото се е намирала в гр.

С., като на посоченото място е и нейният постоянен адрес.

Съгласно разпоредбата на чл. 115, ал. 1 от ГПК иска за вреди от неправомерно увреждане може да се предяви и по местоизвършването на деянието. т. е. ГПК предоставя на ищеца възможността да избере дали да предяви иска по постоянния адрес на ответника /общото правило на чл. 105 от ГПК/ или по местоизвършването на деянието. Под "местоизвършване на деянието" по смисъла на чл. 115 ГПК законът има предвид мястото, където е извършено деликтното деяние /неправомерното действие или бездействие/, а не мястото, където са се проявили последиците от това деяние - вредите, които са елемент на деликта, но той е различен от деяние.

Местоизвършване на деянието по смисъла на чл. 115, ал. 1 от ГПК е мястото, където е осъществено виновното поведение, а не мястото, където са настъпили вредните последици, ако то е различно от мястото на деянието, така и Определение с № 105 от 12.12.1984 г. по гр. д. № 941/1984 г., IV г. о. на ВС. Последното е от значение при определянето на подсъдността по чл. 115 ГПК, като пространствените параметри, в чиито рамки са настъпили вредите, не са релевантни. Посоченото становище е застъпено и в Определение № 350 от 24.06.2011 г. по ч. гр. д. № 325/2011 г., III г. о. на ВКС, в което е прието следното::

Фактът, че твърдените вреди са настъпили за ищеца в [населено място] е без значение, тъй като при определяне на подсъдността по чл. 115 ГПК от значение е местоизвършването на деянието, а не мястото, където са настъпили вредоносните последици от него. Т. е. в случая за ищцовото дружество е съществувала възможността да предяви иска по местоизвършване на деянието или по местожителството на ответника, които с оглед данните по делото в случая съвпадат, но не и пред съда на своя адрес на управление, с твърдението, че там за него са настъпили вредите. В тази насока изводите на въззивния съд в обжалваното определение по поставения процесуален въпрос изцяло кореспондират с представената в тази насока съдебна практика.

От всички посочени обстоятелства в исковата молба следва да се приеме, че по време на телефонните разговори ответницата и въззиваема Х. се е намирала в дома си в гр. С., а думите и действията, от които жалбоподателката твърди, че за нея са настъпили вредите, са изречени/извършени именно в гр. С., т. е. твърдените деяния са извършени в гр. С., а не в гр. С.З.. С оглед на посоченото, въззивният съд счита, че правилно Старозагорски районен съд е приел, че местно компетентният съд, който следва да разгледа спора е Софийски районен съд.

Ответницата по делото Х. е и с постоянен адрес също в гр. С., какъвто адрес е посочен в ИМ от самата ищца Т. по делото, поради което са изпълнени и общите изисквания на чл.105 от ГПК за разглеждането на делото отново от Районен съд София.

С определението си, постановено в закрито съдебно заседание с № 847 на датата 19.03.2026г., постановено по гр. д. № 4067/2025г. на Районен съд гр. С.З., същият съд е ПРЕКРАТИЛ производството по гражданско дело №

4067/2025г., по описа на Старозагорски районен съд и съответно е ИЗПРАТИЛ делото за разглеждането и решаването му по правилата на подсъдността на местно компетентния Районен съд - София.

Правилно първоинстанционният съд се е произнесъл, че в конкретният случай е налице именно местоизвършването на действията, сочени от самата ищца в исковата ѝ молба не територията на гр. С., където е и обичайното и трайно пребиваване на въззиваемата Х., както и посочения от ищцата в ИМ нейн адрес.

Служебно задължение на съда е да следи за надлежното упражняване на правото на иск и в този смисъл са разпоредбите на чл. 129 и чл. 130 ГПК, че съдът се произнася само по редовни иски молби, които са подсъдни **на надлежните и компетентни българските съдилища**, а когато при проверка на исковата молба съдът констатира, че тя е нередовна, той **я** оставя или без движение с указания до ищца да отстраняване на недостатъците ѝ **в** срок и след като **той** не изпълни **в** този срок дадените указания, **съдът** връща исковата молба или прекратява производството по делото и евентуално го изпраща на надлежния съд. Съобразно специалната разпоредба на **чл. 118**, ал. (1) от ГПК всеки съд сам решава дали започнатото пред него дело му е подсъдно. Според ал.(2) Ако съдът прецени, че делото не му е подсъдно, той го изпраща на надлежния съд. В този случай делото се смята за висящо пред този съд от деня на подаване молбата пред ненадлежния съд, като извършените от последния действия запазват силата си.

В разглежданата хипотеза, като се е съобразил със задължението си да следи за надлежното упражняване на процесуалните действия на **страните /чл.7, ал.1 и чл.10 от ГПК/**, Районен съд -Стара Загора не е допуснал неправилно приложение на закона, а напротив е приложил същия **в** точния му смисъл. Водим от горното и поради констатираната липса на компетентност за произнасяне по депозираната пред него искова молба от първоинстанционния РС-Стара Загора, настоящият въззивен съд намира, че следва да потвърди изцяло определението, с което се прекратява производството и съдът се е произнесъл, че РС-Стара Загора не е местно компетентен да разгледа и реши депозирания иск с правно основание чл. 45, ал. 1 и сл. от ЗЗД и с което съответно се прекратява производството по гр. дело с № 4067/2025 . по описа на Районен съд Стара Загора и същото се изпраща на компетентния РС – София.

Налага се категоричният извод, че обжалваното от жалбоподателя определение на Старозагорския РС, се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде изцяло потвърдено, ведно с всички законни последици от това.

На основание чл. 78, ал. 4, във вр. с чл. 273 и във вр. с чл. 278, ал. 4 от ГПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата направените от последната разноси по делото пред настоящата инстанция и производството по частната въззивна жалба, но тъй като въззивният съд

намира, че такива разноси въпреки, че са поискани от въззиваемата Х., **но и не са представени и съответните доказателства в тази насока**, а и въпреки че е направено възражение за прекратяването на делото и изпращането същото дело на компетентния съд, то е прекратено и по почин и служебно от първостепенния РС-Стара Загора, то въззивният съд счита, че такива разноси не следва да бъдат присъждани пред настоящата въззивна инстанция.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло определение с под № 847 от 19.03.2026г по гражданско дело №4067 по описа на РС - Стара Загора за 2025г., с което РС - Стара Загора прекратява производството по посоченото гражданско дело поради местна неподсъдност на делото и изпраща същото по подсъдност на Районен съд - София, като **ПРАВИЛНО** и **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване с частна касационна жалба в 1-седмичен срок от връчването му на страните пред ВКС гр. София.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____